

Schorsing

1. Ontstaan en loop van het geding

Bij beroepschrift van 8 mei 2010, op dezelfde datum bij de commissie ingekomen per e-mail en vervolgens per post op 10 mei 2010, is appellant in beroep gekomen op de grond dat hij bij beslissing van 30 maart 2010 is geschorst. Van verweerster is een verweerschrift ontvangen. Beide partijen hebben producties overgelegd. Appellant heeft vervolgens bij brief van 31 juli 2010 gerepliceerd, waarna van verweerster nog een reactie is ontvangen bij e-mail van 30 augustus 2010. Op 8 oktober 2010 is het beroep ten overstaan van de commissie te Eindhoven mondeling behandeld. Appellant was aanwezig, bijgestaan door zijn gemachtigde. Namens verweerster was aanwezig de heer mr., juridisch adviseur bij, bijgestaan door de gemachtigde.

2. De feiten.

Na een dienstverband van ruim 20 jaar had appelland per 1 april 2010 ontslag genomen. Enkele dagen voor het einde van het dienstverband kreeg de rector van de school van appelland kennis over uitlatingen door appelland over de school, collega's en leerlingen in de vorm van een afscheidsgedicht aan leerlingen. Daarom heeft de rector appelland op dinsdag 30 maart 2010 om 08.30 uur ontboden. Toen appelland weigerde een gesprek hierover aan te gaan, heeft de rector appelland gesommeerd het gebouw onmiddellijk, onder afgifte van zijn sleutels, te verlaten, hetgeen appelland heeft gedaan. Bij brief van dezelfde datum heeft de rector de gang van zaken aan appelland bevestigd, onder vermelding dat appelland zich schuldig had gemaakt aan plichtsverzuim.

3. De standpunten van partijen.

Appellant stelt zich op het standpunt dat hem op 30 maart 2010 de disciplinaire maatregel van schorsing is opgelegd. De rector heeft alle medewerkers van de school, leerlingen en ouders van de maatregel op de hoogte gesteld. Volgens appelland is van plichtsverzuim geen sprake. Er is hem, twee dagen voordat hij op eigen verzoek uit dienst ging, enorme schade toegebracht. De rector heeft ook nog contact opgenomen met de nieuwe werkgever van appelland en zich in een telefoongesprek uitermate negatief over hem uitgelaten.

Appellant acht zich ernstig in zijn belangen en goede naam en eer aangetast en verzoekt om intrekking van de disciplinaire maatregel van schorsing, de schoolleiding op te dragen zijn naam volledig te zuiveren, een getuigschrift te verstrekken waarin recht wordt gedaan aan zijn arbeidsverleden en de schoolleiding op te dragen hem volledig te rehabiliteren jegens zijn nieuwe werkgever.

Verweerster stelt daar het navolgende tegenover.

Verweerster is in de eerste plaats van mening dat het beroep niet-ontvankelijk is. Er is immers primair geen sprake van een schorsing, dus al helemaal niet van een schorsing als disciplinaire maatregel. Bij brief van 14 juni 2010 heeft verweerster nogmaals bevestigd dat – voor zover appelland, geheel ten onrechte, de brief van de rector van 30 maart 2010 als een besluit tot schorsing heeft opgevat - het besluit van de rector met terugwerkende kracht is ingetrokken. Ook op deze, subsidiaire, grond is het beroep niet-ontvankelijk.

Ter zitting is namens verweerster daaraan toegevoegd dat een schorsing achteraf bezien niet houdbaar was en daarom is ingetrokken.

4. De beoordeling

Vaststaat dat, zoals in de brief van de rector van 30 maart 2010 wordt bevestigd, de rector van verweerster appelland in de ochtend van 30 maart 2010 heeft gesommeerd wegens plichtsverzuim het schoolgebouw te verlaten, in afwachting van verdere disciplinaire maatregelen door het bestuur.

Naar het oordeel van de commissie moet een dergelijke mededeling zowel naar aard als gevolgen worden gelijkgesteld aan een (disciplinaire) schorsingsbeslissing. Dat bij het mededelen van de beslissing het woord schorsing niet is gebruikt, levert onvoldoende grond op voor een ander oordeel.

Het primaire beroep van verweerster op de niet-ontvankelijkheid moet daarom falen.

Het feit dat verweerster vervolgens, bij brief van 14 juni 2010, de maatregel met terugwerkende kracht heeft ingetrokken, kan evenmin tot gevolg hebben dat het beroep niet-ontvankelijk dient te worden verklaard. De feitelijke gevolgen van de schorsing konden toen immers niet meer met terugwerkende kracht ongedaan worden gemaakt, zodat appellant een belang bij toetsing van de schorsing is blijven behouden. Het subsidiaire beroep van verweerster op de niet-ontvankelijkheid slaagt daarom evenmin. De commissie zal het beroep daarom ontvankelijk verklaren.

Wat betreft de gegrondheid van het beroep overweegt de commissie als volgt. Nu de schorsingsbeslissing is genomen zonder (in de CAO voorgeschreven) vorm van proces, kan deze beslissing – of ze nu ziet op een disciplinaire maatregel danwel op een ordemaatregel – niet in stand blijven. Het beroep is daarom gegrond.

De commissie overweegt ten slotte nog dat zij niet bevoegd is om een oordeel te geven over de andere verzoeken van appellant.

5. De beslissing

De commissie voornoemd:

verklaart het beroep tegen de schorsing ontvankelijk en gegrond;
verklaart zich onbevoegd van de overige verzoeken van appellant kennis te nemen.

Deze beslissing is gegeven in Eindhoven op 8 oktober 2010 door mr. H.P.H. van Griensven, voorzitter, mr. A.A.M. Mollee, mr. drs. W.G.A.M. Veugelers, W. Stoop en F.A.J. van Moorsel, leden, in tegenwoordigheid van G.H. Gerritsen, secretaris.